

Lovforslagets Paragraffer samt Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen forlangte Ordet.

Lovforslagets Indhold (se Tillæg C. Sp. 1011) og dets *Overgang til tredje Behandling*

vedtoges uden Afstemning.

Man gik derefter til:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Grænsegendarmeriet.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1652).

Der var ikke stillet noget Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer samt Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen forlangte Ordet.

Lovforslagets Indhold (se Tillæg C. Sp. 1015) og dets *Overgang til tredje Behandling*

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Oprettelse af nye Garnisoner paa Sjælland.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1097).

Sagen sattes under Forhandling.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Det Lovforslag, som i Dag foreligger til Behandling, er af det andet Ting vedtaget i den Skikkelse, hvori det var forelagt fra Regeringens Side, og dets Hensigt er at opfylde en Bestemmelse i den nye Hærlovs § 35, hvor det hedder: „Af Bataillonerne have 22 Liniebatailloner og 12 Reservebatailloner foruden Livgardens Linie- og Reservebataillon Garnison paa Sjælland, 8 Liniebatailloner og 8 Reservebatailloner Garnison i Jylland-Fyn“. Det er klart, at denne Bestemmelse medfører,

at der skal samles en større Troppemasse paa Sjælland end tidligere, og Lovforslaget har da til Hensigt at skaffe Garnisoner til disse forøgede Troppemasser. Straks da Hærloven var vedtagen, nedsatte den daværende Forsvarsminister, den ærede Folketingsmand fra Ringkøbing (J. C. Christensen), en Kommission til at forhandle med en Del af de sjællandske Købstæder om denne Sag. Der var ved Hærlovens Vedtagelse ikke bevilget Midler til disse nye Garnisoner, men da Spørgsmaalet i sin Tid var forhandlet i Forsvarskommissionen, gik man efter de Forundersøgelser, der forelaa, ud fra, at de sjællandske Købstæder med Glæde vilde modtage Garnisoner og være beredte til at bringe endog betydelige Ofre for at faa dem. Denne Forudsætning holdt imidlertid ikke Stik, thi da Forhandlingerne vare indledede med den af Ministeren nedsatte Kommission, sammentraadte Byraadene for de 6 Byer, der var Tale om, og vedtog at optræde enig, og Resultatet blev da, at de alle vare enige om at ville have saa store Indrømmelser fra Statens Side som muligt og selv gøre saa faa Indrømmelser som muligt. De forelagde omsider for Kommissionen et Forslag, som de ønskede at tiltræde. Kommissionen forelagde det for den daværende Regering, den forrige Regering, og fik da Bemyndigelse til at forhandle paa det Grundlag, som Byerne selv ønskede. Det gik særlig ud paa, at der i hver Garnisonsby oprettes Kaserner til Indkvarteringen af Mandskabet, for at de ogsaa der kunde faa fuld Kostforplejning, Kaserner i Lighed med dem, der tidligere vare indrettede i saadanne Garnisonsbyer som Odense og Aarhus. Det viste sig imidlertid ved nøjere Overvejelse, at der deraf vilde resultere betydelige Udgifter for Statskassen, idet Overenskomsten skulde gaa ud paa, at Kommunerne vel skulde opføre Kasernerne og de fornødne Etablissementer, men Staten skulde paatage sig at forrente og afdrage de dermed forbundne Udgifter. De Forhandlinger, der førtes med Kommunerne paa dette Grundlag, ere imidlertid bristede, og Regeringen ser da ingen anden Udvej end den, at man benytter den nuværende Indkvarteringslovgivning. Den søger derfor Bevilling af Rigsdagen til at opføre de Etablissementer, som det er Krigsbestyrelsens Sag at opføre, medens det da overlades Kommunerne i Henhold til den gældende Indkvarteringslovgivning at foretage de Foranstaltninger, som paahvile dem. Der agtes indkvarteret her paa Sjælland ud